

VYVOLENÍ

VERONICA ROTH

BESTSELLEROVÁ AUTORKA SÉRIÍ *DIVERGENCIA* A *ZÁREZY SMRTI*

VYVOLENÍ

VERONICA ROTH
je autorka týchto kníh:

DIVERGENCIA
REZISTENCIA
EXPERIMENT

ŠTYRI
Zbierka poviedok k sérii
Divergencia – Rezistencia – Experiment

ZÁREZY SMRTI
RÁZCESTIA OSUDU

VYVOLENÍ

VERONICA ROTH
VYVOLENÍ

slovar

Copyright © 2020 by Veronica Roth
Cover illustration and design © Matt Griffin
Translation © Kristína Balalová 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021

ISBN 978-80-556-5351-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Veronica Roth – Chosen Ones*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve John Joseph Adams Books,
an imprint of Houghton Mifflin Harcourt, New York 2020,
preložila Kristína Balalová.

Zodpovedná redaktorka Františka Gibalová

Jazyková korektúra Martina Urbanová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Venujem Chicagu,
nehynúcemu mestu*

PRVÁ
ČÁST

CHICAGO

MILE 1/2
METRE 500

↑
SMER
PREDMESTIE

*Michiganské
jazero*

HOTEL
DRAKE

Starý kanál rieky Chicago

Franklin Street

Wells Street

LaSalle Street

Dearborn Street

State Street

Wabash Avenue

Michigan Avenue

PAMÁTNÍK
DESIATEMU
VÝROČIU

MIESTO PORÁŽKY
TEMNEHO

MOST WABASH AVENUE
(MOST IRVA KUPCINETA)

Wacker Drive

THOMPSONOVO
CENTRUM

Randolph Street

LaSalle Street

Franklin Street

Wacker Drive

WILLIS
TOWER

ŽEL.
STÁNICA
UNION

INSTITÚT
UMENIA
V CHICAGO

Van Buren Street

LaSalle Street

Dearborn Street

Clark Street

Wells Street

Krematorium

State Street

Wabash Avenue

Michigan Avenue

Columbus Drive

Lake Shore Drive

SMER
BRIDGEPORT

SMER
HYDE PARK

Nový kanál rieky Chicago

Stand-up komička Jessica Krysová

Laugh Factory, Chicago, 20. marca 2011

ÚRYVOK

Už dlhšie ma trápi jedna vec: Kto, doriti, prišiel s takým suchým menom, ako je „Temný“? Ten prekliaty zloduch sa len tak z ničoho nič vynorí zo sivého oblaku dymu – alebo čo to, dopekla, je – a silou mysle doslova trhá ľudí na kusy. Z prívržencov si buduje armádu, veľkomestá zrovnáva so zemou, do sveta vnáša skazu, o akej sa ľudstvu nikdy ani len nesnívalo... a my sa zmôžeme iba na „Temný“? To ho rovno môžeme pomenovať po tom čudákovi z bytovky, ktorý s vami vo výťahu udržiava nepríjemne dlhý očný kontakt. Viete, ten s tými jemnými, vlhkými dlaňami. Tim. Volá sa Tim.

Ja osobne by som mu vybrala hrozivejšie meno, napríklad „Predzvest' skazy v ľudskej podobe“ alebo „Prekliate desivé smrtiace monštrum“, no môj názor, žiaľ, nikoho nezaujíma.

Temný a vývoj modernej mágie

Napísal profesor Stanley Wiśniewski

ÚRYVOK

Samozrejme, niektorí sa domnievajú, že tá neprebádaná sila, ktorú často nazývame „mágia“, bola v rôznych podobách odjakživa súčasťou života na Zemi. Už od zrodu ľudských dejín sa šírili legendy o nadprirodzených udalostiach, počnúc Herodotovým ovládaním vetra prostredníctvom *mágoi* až po predstavenia staroegyptského čarodejníka Džediho, ktorý podľa zápiskov vo Westcarskom papyruse odťínal hlavy husiam či pelikánom a následne ich oživoval. Mágia je neoddeliteľnou súčasťou takmer každého svetového náboženstva, či už ide o Ježiša Krista, ktorý premenil vodu na víno, haitské voodoo praktiky alebo levitovanie théravádskych budhistov zaznamenané v liturgických textoch *Dīrgha-āgama*. Treba však poznamenať, že vyznávači by dané skutky nikdy neoznačili slovom „mágia“.

Podobné, viac alebo menej známe príbehy, sa vyskytujú naprieč všetkými kultúrami a náboženstvami sveta. Ešte nedávno by vedci považovali za prirodzené, že človek si isté veci, ktorým nerozumie, vysvetľuje vymyslenými príbehmi alebo že tomu, čo je vyššie alebo väčšie ako on sám, pripisuje nadpozemské vlastnosti. Vtom sa však objavil Temný a spolu s ním Pohromy, neslávne známe katastrofy, ktoré neobjasnili ani najodvážnejšie vedecké teórie. Možno sa všetky tie staroveké legendy mýlia. A možno do nášho sveta predsa odjakživa prenikala akási nadprirodzená sila, nepoznaná energia.

Nech už si osvojíme ktorúkoľvek teóriu, jedno je isté: doposiaľ žiadna „mágia“ nebola taká zreteľná a mocná, ako sú Pohromy, ktoré na ľudstvo privolal Temný. Cieľom tejto vedeckej práce je preskúmať rozličné hypotézy, ktoré tento jav vysvetľujú. Otázkou je tiež „prečo práve teraz?“. Čo predchádzalo jeho príchodu? Čo bolo jeho cieľom, ktorý mu zmarili naši piati Vyvolení? Ako po svojej smrti vplýva na našu planétu?

SLOANE ANDREWSOVEJ JE VŠETKO UKRADNUTÉ (NAOZAJ)

Napísal Rick Lane

časopis *Trilby*, 24. januára 2020

Sloane Andrewsová mi vôbec nie je sympatická, ale celkom by ma zaujímalo, aká je v posteli.

Stretneme sa neďaleko jej bytu v kaviarni, kam vraj chodí ako na klavír, hoci barista ju očividne nespoznáva ani ako zákazníčku, ani ako jednu z piatich tínedžerov, ktorí pred desiatimi rokmi porazili Temného. Táto skutočnosť je vskutku pozoruhodná, lebo aj odhliadnuc od toho, že jej tvár pozná každý na svete, Sloane Andrewsová oplýva prirodzenou, čistou krásou, až má človek nutkanie ju pošpiniť. Nie je to také očividné, keď má na sebe mejkap – vtedy na vás z dokonale hladkej tváre hľadí pár obrovských modrých očí a vyzerá ako chodiaca a hovoriaca reklama na kozmetiku. Vstúpi do kaviarne a spod šiltovky s logom Chicago Cubs jej trčia dlhé hnedé vlasy. Priliehavé sivé tričko jej perfektne kopíruje postavu, roztrhané džínasy odhaľujú dlhé, vyformované nohy v teniskách. Je to presne ten typ oblečenia, ktorým vyjadruje,

že jej je totálne ukradnuté, čo má na sebe, a nerieši ani to šťihle telo, ktoré do tých handier navliekla.

Presne to ma na Sloane fascinuje: úplne jej to žeriem. Naozaj som presvedčený, že na všetko z vysoka serie, predovšetkým na stretnutie so mnou. Sloane o tento rozhovor ani veľmi nestála. Súhlasila s ním podľa jej slov len preto, lebo slúbila svojmu priateľovi, Matthewovi Weekesovi, taktiež jednému z Vyvolených, že vyjadrí podporu vydaniu jeho novej knihy *Stále nevyvolený* (vyjde 3. februára).

Pri plánovaní nášho rozhovoru jej nenapadlo veľa možností, kde by sme sa mohli stretnúť. Hoci celé Chicago vie, kde Sloane býva – v štvrti North Side na predmestí, len pár ulíc od Lake Shore Drive –, do svojho bytu ma ani za svet nechcela pustiť. *Nikam nechodím*, napísala mi. *Kdekoľvek sa objavím, niekto ma začne obťažovať a musím zdrhať. Takže ak za mnou nechcete utekať, buď sa stretneme v Java Jam, alebo nikde.*

Keďže som si nebol celkom istý, či by som si za behu vedel písať poznámky, súhlasil som so stretnutím v Java Jam.

Keď už má pred sebou kávu, zloží si šiltovku a vlasy jej voľne padnú na plecia, akoby sa práve zobudila. Ale čosi na jej tvári – možno oči, ktoré má príliš blízko seba, alebo spôsob, ako prudko nakloní hlavu, keď poviete niečo, čo sa jej nepozdáva – budí dojem dravého vtáka. Stačil jeden jej pohľad a karta sa obrátila – ja som ten, čo sa musí mať na pozore. V duchu tápam a snažím sa sformulovať prvú otázku, a zatiaľ čo niekto iný by sa v tejto chvíli usmieval a chcel urobiť dobrý dojem, Sloane iba zíza.

„O chvíľu to bude presne desať rokov, odkedy ste zvíťazili nad Temným,“ začnem. „Aký je to pocit?“

„Ako boj o prežitie,“ odsekne tvrdo a ostro, až mi po chrbte prejdú zimomriavky. Ťažko povedať, či to myslí v dobrom alebo v zlom.

„Nemáte pocit víťazstva?“ spýtam sa a Sloane prevráti oči.

„Ďalšia otázka,“ vyhlási a prvý raz si odpije z kávy.

Vtedy si to uvedomím: je mi fakt nesympatická. Táto žena zachránila tisícky – nie, milióny – ľudských životov. Dopekla, zrejme v istom

zmysle aj *môj*. V trinástich ju proctvo vyvolilo ako jednu z piatich, ktorí mali poraziť všemocnú bytosť, stelesnenie zla. Prežila niekoľko bitiek s Temným vrátane krátkeho únosu, ktorého detaily nie sú verejnosti známe, a vyviazla z nich bez ujmy, dokonale krásna a slávnejšia, než kedy bol ktokoľvek iný. K tomu všetkému je v dlhodobom vzťahu s Matthewom Weekesom, zlatým chlapcom, Vyvoleným spomedzi Vyvolených a celkom určite najmilším človekom na svete. To však nemení nič na tom, že ju nemám rád.

Navyše, jej je to úplne jedno.

Práve preto by som Sloane najradšej pretiahol. Akoby som z nej tým, že ju vyzlečiem a dostanem do postele, mohol vynútiť aspoň nejakú emóciu a nehu. Cítim sa pri nej ako alfa samec, lovec odhodlaný získať nepolapiteľnú korisť a vystaviť si jej hlavu na stenu v obývačke ako trofej. Možno to je dôvod, prečo sú k nej ľudia takí dotieraví – nie preto, že ju milujú, ale preto, že ju *chcú* milovať. Chcú, aby bola hodna ich lásky.

Položí hrnček na stôl a na chrbte jej pravej ruky si všimnem širokú jazvu. Tiahne sa po celej dĺžke, je zvrátená a má vrúbkované okraje.

Nikomu neprezradila, čo ju spôsobi-
lo, a hoci mi je jasné, že to nepovie
ani mne, aspoň sa skúsim opýtať.

„Porezala som sa na papieri,“
vyhlási.

Pochopím, že je to pokus o vtíp,
tak sa zasmejem. Spýtam sa, či sa
zúčastní na odhalení pamätníka
k príležitosti desiateho výročia,
umeleckej inštalácie vybudovanej
na mieste porážky Temného, na
čo mi odvetí: „Očakáva sa to odo
mňa,“ akoby šlo o bežnú kancelár-
sku prácu, a nie o osud ľudstva.

„Nemám pocit, že by ste si to
bohvieako užívali,“ podotknem.

„Čím som sa prezradila?“ uškr-
nie sa.

Počas prípravy na tento rozho-
vor som oslovil niekoľkých kama-
rátov s otázkou, čo si o nej myslia,
aby som mal predstavu, ako Sloane
Andrewsovú vnímajú bežní smrteľ-
níci. Jeden z nich poznamenal, že
ju nikdy nevidel usmievať sa. Ako
tu tak sedím oproti nej, skutočne
mi otázka, či sa niekedy usmieva,
víri hlavou. Napokon ju vyslovím,
pretože som celkom zvedavý, ako
na ňu zareaguje.

Ukáže sa, že nie veľmi dobre.

„Spýtali by ste sa ma na to,“
zvráští tvár, „aj keby som bola
chlap?“

Okamžite presedlám na inú
tému. Mám pocit, že sa medzi nami
odohráva skôr partička hry Míny
než obyčajný rozhovor. S každým
odkliknutým políčkom moje napä-
tie rastie, pretože šanca, že trafím
mínu, je čoraz väčšia a väčšia. Klik-
nem na ďalšie políčko, tentoraz
ma zaujíma, či v nej v tomto obdo-
bí ožívajú spomienky. „Snažím sa
na to nemyslieť,“ odpovie. „Keby
som sa nechala uniesť spomien-
kami, môj život by sa zmenil na je-
den prekliaty adventný kalendár.
Na každý deň by sa mi ušiel iný čo-
koládový Temný a vždy by chutil
ako sračky.“ Kliknem znovu s otáz-
kou, či sa nenájdu aj nejaké pekné
spomienky. „Stali sa z nás priatelia,
to treba povedať. Vždy nimi bude-
me. Keď sme spolu, smeje sa
na vtipoch, ktorým rozumieme len
my.“ Uf. Teraz je už hádam bezpeč-
né opýtať sa na ďalších štyroch Vy-
volených: Esther Parkovú, Alberta
Summersa, Ines Mejiaovú a, samo-
zrejme, Matthewa Weekesa.

Napokon sa predsa len dosta-
neme na jednu vlnu. Takzvaní Vy-
volení sa po stretnutí veľmi rýchlo
zblížili a Matt sa prirodzene stal
ich vodcom. „To je celý on,“ utru-
si takmer otrávene. „Vždy sa cho-
pí vedenia a prevezme zodpoved-

nosť. Dbá, aby sme vždy konali podľa najlepšieho svedomia a tak ďalej.“ Prekvapivo si však skôr ako s Mattom začala byť blízka s Albiem. „Bol veľmi tichý,“ povie a myslí to ako kompliment. „Všetkým nám zomreli bratia a otcovia – napokon, bolo to súčasťou prorocstva –, no môj brat zomrel posledný a bolo to stále veľmi čerstvé. Potrebovala som práve to ticho. Stredozápad a Alberta sú navyše celkom podobné miesta.“

Albert a Ines spolu žijú v Chicagu – ako spolubývajúci, keďže Ines je lesbička. Esther sa akurát minulý rok vrátila do Glendalu v Kalifornii, kde sa stará o svoju chorľavú mamu. Sloane hovorí, že tú diaľku všetci znášajú ťažko, ale našťastie môžu sledovať jej aktívny (a veľmi populárny) Instagram, kde zaznamenáva každý detail svojho osobného života.

„Čo si myslíte o hnutí Všetci Vyvolení, ktoré sa objavilo na scéne pred pár rokmi?“ pokračujem v rozhovore. Všetci Vyvolení je malá, no neprehliadnuteľná skupina, ktorá háji podiel ostatných štyroch Vyvolených na porážke Temného a bojuje proti tomu, aby sa víťazstvo pripisovalo len Matthewovi Weekesovi.

Sloane si nedáva servítku pred ústa. „Podľa mňa je to prejav rasizmu.“

„Niektorí z nich tvrdia, že vzdvihovanie Matta nad všetkých ostatných je prejavom sexizmu,“ podotknem.

„Sexistické je ignorovať, čo som povedala, a naznačovať, že neviem, o čom hovorím,“ odpovie. „Som presvedčená, že Matt je skutočný Vyvolený. Už som to viackrát zopakovala. Netvárite sa, že mi robíte láskavosť, keď ho predom mnou zhadzujete.“

Zmením tému a presunieme sa od Vyvolených k Temnému. Od toho momentu ide všetko dolu vodou. Opýtam sa Sloane, prečo sa Temný zaujímal špeciálne práve o ňu. Uprene sa mi zahľadí do očí, dopije posledný dúšok kávy, a keď hrnček položí na stôl, roztrasie sa jej ruka. Vtom si nasadí šiltovku Chicago Cubs na perfektné vlasy, strapaté ako po dobrej trtkáčke, a povie: „Tu sme skončili.“

Rozumiem tomu tak, že keď Sloane povie, že sme skončili, tak sme skončili, pretože je už preč. Hodím na stôl desaťdolarovku a utekám za ňou. Ja sa totiž len tak ľahko nevzdávam. Spomínal som už, že Sloane Andrewsová vo mne prebúdzá lovecký inštinkt?

„Povedala som vám, že len jediná téma je absolútne tabu,“ vyštekne na mňa. „Pamätáte si, ktorá to bola?“ Tvár jej očervenie a od zúrivosti z nej takmer lietajú iskry. Sčasti vyzerá ako domina a sčasti ako vrčiaca prešibaná pouličná mačka. Prečo som čakal tak dlho, kým som ju nasral? Na toto som sa mohol pozerat' celý čas.

Téma, o ktorej hovorí, sú, samozrejme, detaily jej nejasného

vzťahu k Temnému. Hádám len neočakávala, že budem jej požiadavku skutočne rešpektovať, poznamenám. Veď na Sloane Andrewsovej nie je nič zaujímavejšie ako práve toto.

Zazrie na mňa ako na zdrap papiera namočený v mláke v zašitej uličke, pošle ma do riti a vykročí na cestu medzi idúce autá, aby sa ma striasla. Tentoraz ju už nechám odísť.

POHROMY VŽDY PREBIEHALI rovnako. Ľudia s vreskotom utekali pred obrovským tmavým mrakom, stelesneným chaosom, no vždy naň boli prikrátci. Zmietol ich zo zeme, mäso sa im zaživa oddeľovalo od kostí a krv z nich striekala do všetkých strán ako z rozplásnutých komárov, *bože môj*.

Sloane sa s prudkým nádychom prebrala. *Upokoj sa*, pošepala si. Skrčila prsty na nohách – podlaha bola tu, v Temného dome, chladná a vzal jej topánky. Musí nájsť niečo ťažké alebo ostré, ale to by asi chcela priveľa. Šťastie bolo málokeď na jej strane.

Chvatne pootvárala zásuvky. Našla lyžice, vidličky, široké nože na roztieranie. Za hrst' tenkých gumičiek. Potravinové uzatváracie štipce. Načo jej vzal topánky? Prečo sa masový vrah bojí dievčenských martensiek?

Ahoj, Sloane, zašepkal jej do ucha. Sloane hlasno vzlykla. Trhnutím otvorila ďalšiu zásuvku a uprela pohľad na rad ručkovätí. Čepele boli zasunuté v plastovom držiaku na nože. Práve vyťahovala mäsiarsky nôž, keď za ňou čosi vrzglo, akoby začula kroky.

Rýchlo sa otočila, nohy jej zašuchotali na linoleu a zahlnala sa nožom.

„Zbláznila si sa?“ Matt ju schmatol za zápästie a chvíľu na seba iba hľadeli ponad skrížené ruky, ponad lesklý nôž.

Sloane precitla a zalapala po dychu. Nie, nie je v Temného dome ani v minulosti, nachádza sa v byte, kde žije s Matthewom Weekesom.

„Bože môj.“ Uvolnila zovretie a nôž s hrmotom dopadol na zem, rovno medzi ich nohy. Matt ju teplými rukami chytil za plecia.

„Si tu?“ vyšlo z neho.

Túto otázku jej položil už nespočetnekrát. Ich tréner Bert nazval Sloane vlkom samotárom a málokedy od nej vyžadoval, aby sa na tréningoch či misiách pridala k ostatným. *Nechaj ju robiť si svoje*, povedal Mattovi, keď už bolo jasné, že Vyvolených povedie. *Dosiahneš tak lepšie výsledky*. Preto ju Matt nechal tak a skontroloval ju len vtedy, keď musel.

Si tu? pýtal sa cez telefón, pošepky, uprostred noci aj pri pohľade do jej očí, keď sa mu zdala mimo. Spočiatku ju táto otázka rozčuľovala. *Jasné, že som tu, kde, dopekla, by som asi tak bola*. Po čase sa to však stalo znakom, že pochopil niečo, čo si dlho neuvedomovali: nie vždy mohla odpovedať *áno*.

„Hej,“ odvetila.

„Okej. Zostaň tu, dobre? Zbehnem ti po lieky.“

Sloane sa zhrbila nad mramorovou pracovnou doskou a snažila sa spamätať. Nôž jej stále ležal pri nohách, no neodvážila sa ho už ani dotknúť. Iba čakala, pomaly dýchala a sledovala sivý obrazec v mramore, ktorý jej pripomínal profil starca.

Matt sa vrátil s drobnou žltou tabletkou v jednej ruke a s pohárom vody z jej nočného stolíka v druhej. Oboje si vzala do roztrasených rúk a tabletku nedočkavo zhltna. Zaplavil ju upokojujúci príliv benzodiazepínu. Raz, keď boli s Ines opité, skomponovali na tieto tabletky ódu, ospevovali ich krásnu farbu, rýchly účinok a to, že ich pôsobeniu sa nič nevyrovná.

Položila pohár a sklzla na podlahu. Cez pyžamové nohavice s mačkami s laserovými očami cítila chlad, ale tento-

raz ju upokojoval. Matt, len v boxerkách, si sadol k chladničke.

„Počuj,“ začala Sloane.

„Nemusíš nič hovoriť.“

„Jasné. Práve som ťa takmer bodla nožom, ale netreba nič hovoriť.“

V očiach sa mu zračila neha. Ustarostenosť. „Len chcem, aby si bola v poriadku.“

Ako ho to nazvali v tom otrasnom článku? „Celkom určite najmilší človek na svete“? Aspoň na tom sa s tým úchylným bastardom aka Rickom Laneom zhodla. Mattovi sa obočie vraštilo v nekonečnom súcite a srdce mal vždy na pravom mieste.

Načiahol sa za mäsiarskym nožom, ktorý ležal na podlahe pri Sloaninom členku. Bol obrovský, skoro taký dlhý ako jeho predlaktie.

Pálili ju oči. Musela ich privrieť. „Fakt ma to mrzí.“

„Viem, že so mnou sa o tom nechceš rozprávať,“ začal Matt, „ale nepomohol by ti niekto iný?“

„Kto taký?“

„Napríklad doktorka Novaková. Pamätáš si ju? Pracuje s veteránmi. Mali sme s ňou rozhovor v nápravnom centre pre mladistvých.“

„Nie som vojačka,“ odvrkla.

„Nie si, ale vyzná sa v posttraumatických stresových poruchách.“

Hoci jej ju nikdy oficiálne nediagnostikovali, určite ju má. Je však zvláštne, s akým pokojom to Matt vyslovil, ako by šlo o obyčajnú chrípku.

„V poriadku,“ vyšlo z nej nakoniec. „Ráno sa jej ozvem.“

„Každý by potreboval terapiu,“ ubezpečil ju Matt. „Po tom, čím sme si prešli. Aj Ines chodila k terapeutke.“

„To je pravda. No aj tak má stále po celom dome pasce a myslí si, že je Kevin zo *Sám doma*,“ utrúsila Sloane.

„Okej, Ines asi nie je dobrý príklad.“ Oranžovožlté svetlo zo zadného schodiska žiarilo do okien a osvetľovalo Mattovu tmavú pokožku.

„Ty si terapiu nikdy nepotreboval,“ vyhrkla Sloane.

Matt nadvihol obočie. „Kam som sa podľa teba zakrádal asi tak rok po tom, čo Temný zomrel?“

„Tvrdil si, že chodíš na kontroly k lekárovi.“

„K akému lekárovi treba chodiť na kontrolu každý týždeň, celé mesiace?“

„Čo ja viem?! Myslela som si, že máš niečo s...“ Sloane neurčito mávla rukou smerom k rozkroku. „No, chápeš. S vajcami alebo tak.“

„Tak počkaj,“ uškrnul sa. „Nazdávala si sa, že mám nejaký chýlostivý zdravotný problém, ktorý pol roka intenzívne riešim s lekárom... a nikdy si sa ma na to neopýtala?“

Sloane potlačila úsmev. „Znieš takmer sklamane.“

„Nie, to vôbec nie. Som len ohúrený.“

Spoznala ho ako trinásťročné tintítko, samá ruka, samá noha, no úsmev mal stále rovnaký.

Zamilovala sa doňho mnohokrát predtým, než si to konečne uvedomila – keď vrieskal rozkazy do ohlušujúceho vetra Pohromy a snažil sa všetkých udržať nažive, keď s ňou bdel počas dlhých nočných ciest naprieč krajinou, hoci ostatní už dávno zaspali, keď volal so svojou starou mamou a hlas mu znežnel. Nikdy na nikoho nezabudol.

Skrčila prsty na chladných dlaždiciach. „Kedysi som tam chodievala. Na terapiu,“ ozvala sa. „Pár mesiacov, keď sme mali šestnásť.“

„Naozaj?“ Zvraštil čelo. „Nikdy si sa mi nepriznala.“

Nepovedala mu veľa vecí, jemu, ani nikomu inému. „Nechcela som tým nikoho zaťažovať,“ začala, „a stále nechcem, takže... nikomu to nehovor. Okej? Nerada by som v posratom *Esquire* objavila titulok ‚Rick Lane vám to vravel‘.“

„Jasné.“ Matt ju chytil za ruku a preplietol im prsty. „Mali by sme ísť spať. O štyri hodiny musíme vstávať na odhalenie pamätníka.“

Sloane prikývla, no sedeli na kuchynskej podlahe, až kým liek nezaúčinkoval a neprestala sa triasť. Nato Matt odložil nôž, pomohol jej vstať a obaja sa pobrali do postele.